

(Kronikk i [Farmann Newsletter Uke 31/32, 12. august 2005](http://www.farmann.no/arkiv/2005/08/banen_i_vre_hje.html) - http://www.farmann.no/arkiv/2005/08/banen_i_vre_hje.html).

FARMANN

Norsk Forretningsblad

8. august 2005

Kronikk: Banen i våre hjerter - til 451 mill. kroner

Odd Gunnar Skagestad:

Endelig opprant dagen - selve Olsokdagen 29. juli 2005 - da vi kunne ta i bruk den fine nye idrettsbanen som alle hadde gått så lenge og ventet på. Under nærvær av notabiliteter som konge, ordfører, idrettspamper og hip-hop-rappende popartister fikk Oslo være vertskap for Bislett Games, hvor veltrente ungdommer kunne vise sine ferdigheter i løp, hopp og kast. Hovedsaken var likevel ikke tevingene, men selve banen. En bane med hovedformål å vekke til live et snev av historisk sus.

For to generasjoner nordmenn var Bislett kulturhistorie. Ikke den slitne Oslo-bydelen med samme navn, men gode gamle Bislett Idretts plass - som senere fikk det mer pompøse navnet Bislett Stadion. Enten man noensinne hadde vært der eller ei - for nordmenn over det ganske land var ordet Bislett synonymt med store idrettsøyeblikk. Øyeblikk opplevd gjennom radioen, senere også fjernsynet.

Bislett var fotballbane, men som sådan bare en av mange. Banen var også kjent som friidrettsarena - her ble faktisk satt over 60 verdensrekorder - men det var ikke derfor den hadde kultstatus. Stikkordet var *skøyte løp*, - hurtigløp på skøyter med is, rundetider og vekslings sider.

Frem til 1988 visste alle at Bislett var skøytesportens Mekka, og et nasjonalt klenodium. Slik hadde det ikke vært bestandig. Bislett skulle bli selve symbolet på fullbyrdelsen av ett av det 20. århundres store nasjonsbyggingsprosjekter: Samlingen av idretts-Norge til ett

rike. Før hadde landets idrettsbevegelse vært splittet i to; borgerskapets Idrettens Landsforbund og arbeiderbevegelsens ditto (AIF). Så sent som i 1935 ble Michael Staksrud verdensmester på Frogner Stadion mens Bernt Evensen ble AIF-”verdensmester” på Bislett. Krigsårenes felles strid gjorde slutt på spliden, og fra og med 1946 kunne våre skøyteidoler møtes på Bisletts knudrete isflate til samlet dyst mot resten av verden. En epoke tok form. Ved Bisletts murer stod Fama. Det var på Bislett at *Adelskalenderen* fikk sin særnorske betydning: Navn på den fortløpende justérbare oversikt over verdens beste skøyteløperes personlige rekorder på de fire klassiske distanser - 500 m, 1500 m, 5000 m og 10 000 m - alt omregnet i sammenlagtpoeng basert på anvendte sekunder i gjennomsnitt per 500 m av hver distanse. Det var på Bislett rekordene ble satt. Det var på Bislett de *STORE mesterskap* - OL, VM og EM - gikk av stabelen. Det var på Bislett isens norske helter vant sine laurbærkranser, eller tapte med ære etter ulidelig sekund- og poengstrid mot russerne og nederlenderne. Det var dér de kastet armene etter to indre og vekk me’n. Bislett hadde Store Stå. Verdens mest sakkyndige publikum. På Bislett pep vi ut Sven Låftman - den legendariske og kontroversielle svenske skøytelederen - mens vi drakk te med no’ godt i. På Bislett var det *tæl* og *trøkk*. Alt dette tok vi for gitt og lot banen forfalle. Andre skøytearenaer fikk kunstisanlegg, men ikke Bislett. Så opprømt skjebnetimen: VM på skøyter 1988. På Bislett, selvsagt. Men, her fantes jo ikke is! Mesterskapet gikk sin gang (på Valle-Hovin), men Bisletts skjebne var beseglet - aldri mer noe skøytemesterskap der, nei. Og forfallet fikk fortsette med aksellererende fart. Spørsmålet om seriøse mottiltak druknet i problemstillingen *bevaring* kontra *rivning* eller *rehabilitering*. En opprivende strid fulgte, med nostalgisk hulking, sur sutring og håpløs hosting i lovottene. Riksantikvaren kom på banen, rikspoeten Jan Erik Vold likeså, samt kommersielle og kommunale aktører.

Resultatet ble rivning med påfølgende gjenoppbygging av et nytt anlegg - Nye Bislett Stadion. At det er intet mindre enn et tideverv som har funnet sted, er blitt markert ved flere bokutgivelser, således skøytehistorikeren Per Jorsetts Bislett - en arena for mangfold

og glede, samt trekløveret Jan Erik Volds, Kjartan Fløgstads og Dag Solstads antologi Folkets stadion. Bislett.

På åpningsdagen 29. juli rykket Aftenposten ut med en panegyrisk artikkel "*Takk for gaven!*" - en strøm av takksigelser på vegne av alle "Bisletts venner" samt på vegne av en lang rekke idrettspersonligheter som neppe hadde gitt avisen noen slik fullmakt. "Fornuften seiret", forkynte avisen, som kunne fortelle at stadionarkitekten hadde "gitt oss gamle, gode Bislett tilbake i helt ny, lekker og tidsriktig innpakning".

Tidsriktig innpakning høres jo hyggelig ut. Men når noen skal takkes, ville det vel være mest nærliggende å rette takken til Oslos skattebetalere, som må betale det meste av regningen for en gave som vi aldri har bedt om å få lov til å være med på å spandere. Og regningen er ikke snau - det dreier seg om en prislapp på 451 millioner kroner. Foreløpig, vel å merke, for mye arbeid gjenstår - blant annet skal det visstnok bygges tak over hovedtribunen.

Dyrt, javel - men alle er enige om at vi har fått en flott og prangende idrettsbane for pengene! Riktignok vil det aldri bli noe skøyteløp her. Det lot seg visstnok ikke gjøre å bygge banen slik at det kunne gå an, men pytt-pytt - uansett er jo utendørs skøyteløp noe som hører en forgangen tid til ... Men da er det kan hende rimelig å spørre hva ellers den fine, dyre banen skal kunne brukes til? Fotball? Nei, det blir visst ikke aktuelt.

Hovedstadens toppserielag Lyn og Vålerengen foretrekker å bruke Ullevaal, som de har avtaler med. Byens øvrige fotballklubber har ikke råd til å betale den baneleien som her må beregnes. Enkelte friidrettsklubber kan være interessert, men vil ikke betale noe. Daglig leder i BUL uttaler at Norges største idrettslag i friidrett tar det for gitt at BUL kan trene gratis på Nye Bislett: - "På den gamle banen betalte vi ingenting. Jeg regner med at vi vil få den samme avtalen nå. Det må vi, for vi har ikke økonomi til å betale leie". På spørsmål fra Verdens Gang om hva banen skal brukes til, svarer idrettspresident Karl-Arne Johannessen - "Nei, si det ... Det blir vel et anlegg for breddeidretten. Flere idrettslag vil få Bislett stadion som sitt treningsområde. Jeg håper at vi mosjonistene

slipper til en gang iblant også”. Pop-konserter har vært en mulighet for enkelte idrettsarenaer til å spe på økonomien, men det går ikke her - slike støybegivenheter kan ikke legges i et så tett boligområde.

Ett står fast: At man *håper* å kunne få lov til å arrangere ett internasjonalt friidrettsstevne – ”Bislett Games” - *én* gang i året. Forøvrig foreligger det visstnok ikke noen avtaler om inntektsgivende arrangementer for neste år, ei heller noe driftsbudsjett for Bislett stadion. Realiteten synes å være at eieren - Oslo kommune - rett og slett ikke vet hvordan de skal drifte anlegget.

Hadde dette vært i Afrika - et u-land i den såkalte ”tredje verden” - ville man ikke ha nølt med å kalle et slikt prosjekt for en ”hvit elefant”. Men dette er Norge, et land med 1000 milliarder på bok, og hvor media uavlatelig terper på vår angivelige private rikdom og offentlige fattigdom. Og Nye Bislett var blant de ting som vi bare *måtte* koste på oss. Det var jo en gang Banen i Våre Hjerter.

Og du verden hvor flott den er blitt!

Posted by Odd Gunnar Skagestad at August 8, 2005 02:15 EM

http://www.farmann.no/arkiv/2005/08/banen_i_vre_hje.html